

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Z upoważnienia Prezesa Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach –

SSR Maja Łapińska

w sprawie M. M. (M.)

obwinionego o czyn z art. 11 § 1 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.w.

na podstawie art. 59 § 2 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.

postanawia:

1. odmówić wszczęcia postępowania przeciwko M. M. o czyn z art. 11 § 2 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.w. polegający na tym, że w dniu w dniu 22 stycznia 2014 r. około godz. 9:10 w K. przy ul. (...) będąc pracownikiem firmy Park- (...), uczynił niezdatnym do użytku pojazd m-ki N. (...) o nr rej. (...), usiłując spowodować stratę o wartości 150 zł poprzez nieuprawnione założenie blokady na koło tego pojazdu uniemożliwiając swobodne dysponowanie nim przez P. G.;
2. na mocy art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W przedmiotowej sprawie należało odmówić wszczęcia postępowania, wobec stwierdzenia, iż zarzucany obwinionemu M. M. czyn nie zawiera znamion wykroczenia, tj. wobec zaistnienia negatywnej przesłanki postępowania unormowanej w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.

Dla porządku rozważań wskazać trzeba, iż warunkiem do uznania, że doszło do popełnienia czynu zabronionego ustawą, jest wypełnienie wszystkich wskazanych przepisem znamion. Stąd też wykluczenie jakiegokolwiek ze znamion czynu zabronionego wyłącza możliwość uznania jego zaistnienia.

Przedmiotem ochrony zarzucanego obwinionemu M. M. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. jest własność i posiadanie rzeczy. Odpowiedzialności za ten czyn podlega m.in. ten kto czyni cudzą rzecz niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Wykroczenie to posiada swój odpowiednik w kodeksie karnym opisany w art. 288 k.k. Granicę między tym wykroczeniem, a wskazanym występkiem wyznacza wielkość szkody wyrządzonej zachowaniem sprawcy.

W przedmiotowej sprawie, na obecnym etapie postępowania koniecznym jawi się wyeksponować, iż dla bytu czynu z art. 124 § 1 k.w. koniecznym jest wystąpienie szkody majątkowej. Tak w doktrynie, jak i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że w odniesieniu do zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzej rzeczy, szkodę majątkową należy rozumieć jako sumę rzeczywistego uszczerbku w mieniu (damnum emergens) i utraconych przyszłych korzyści (lucrum cessans).

W zakresie zaś uczynienia rzeczy niezdatną do użytku w literaturze znany jest pogląd, że nie jest ono relewantne prawnokarnie, jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie jest potrzebny nakład kosztów ani pracy (Makarewicz, Kodeks, s. 439; Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 367-368). Częściowo odmienne stanowisko doktryny w tym zakresie wskazuje, iż jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie były potrzebne nakłady (rzutujące na możliwość poniesienia rzeczywistego uszczerbku w mieniu), jednakże właściciel lub posiadacz poniósł szkodę majątkową (np. w postaci utraconych spodziewanych korzyści), brak jest racji dla uznania czynu sprawcy za bezkarny (M. Kulik, Z prawnokarnej, s. 84 i n.; tenże, Przepięstwo, s. 83 i n.) Podobnie W. Kotowski (Komentarz

do Kodeksu Wykroczeń, art. 124 k.w.) ogranicza możliwość wystąpienia szkody w tym przypadku tylko do postaci *lucrum cessans*.

Niezależnie od przytoczonych wyżej stanowisk, każdorazowy brak wystąpienia szkody majątkowej jednoznacznie wyklucza możliwość oceny takiego zdarzenia przez pryzmat karnopravny tak wykroczenia z art. 124 k.w., jak i występku penalizowanego treścią art. 288 k.k.

Po myśli zaś normy art. 11 k.w. za usiłowanie odpowiada osoba, która w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Wskazać przyjdzie, iż odpowiedzialność za usiłowanie występuje li tylko, gdy ustawa tak stanowi.

W przedmiotowej sprawie obwiniony – M. M. – pozostaje zatrudniony w firmie PARK- (...), gdzie wykonuje czynności w ramach swoim służbowych obowiązków. Teren na ul. (...) przynależy do ww. firmy, a nadto jest on stosownie oznaczony tablicami informacyjnymi, które wskazują zasady i regulamin parkowania na tymże parkingu, jak również ewentualne konsekwencje zaparkowania samochodu przez osobę nieuprawnioną.

Bezspornym pozostaje, iż w dniu 22 stycznia 2014 r. na terenie parkingu P. G. zaparkował swój samochód marki N. (...) nr rej. (...). W następstwie nie uiszczenia opłaty parkingowej, M. M., zgodnie ze swoim zakresem obowiązków, założył na koło wskazanego pojazdu blokadę. Z akt sprawy bezsprzecznie wynika, iż wymieniony nie uiścił jakiegokolwiek opłaty za postój swojego pojazdu na terenie parkingu. Jednocześnie wprawdzie założona, a następnie zdjęta blokada koła nie uczyniła jakichkolwiek szkód w jego pojeździe. Co za tym idzie, nie można uznać aby doszło do popełnienia przez M. M. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. Mało tego, obwiniony nie usiłował spowodować straty u P. G. w kwocie 150,00 złotych, albowiem obowiązek uiszczenia opłaty wynika z udostępnionego regulaminu firmy PARK- (...), do której należy teren parkingu. Ponadto wskazać przyjdzie, iż M. M. jako zatrudniony w ww. firmie działał w ramach swoich obowiązków służbowych, który jest odpowiedzialny za wskazane w jego zakresie obowiązków – czynności, zakreślonych przez pracodawcę. Obwiniony – jako pracownik – działa zatem w zaufaniu do pracodawcy, jak również w zaufaniu do wydawanych przez niego poleceń, jednocześnie czyni to w pełnym przekonaniu do ich prawidłowości, zatem nie można uznać, iż usiłował spowodować stratę we wskazanej kwocie na szkodę P. G..

Z powyższych względów brak elementarnych podstaw dla przypisania obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia, albowiem w jego zachowaniu nie sposób upatrywać znamion wykroczenia z art. 11 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.k. i czyn ten pozostaje prawnokarnie obojętny. Samo zdarzenie w ocenie Sądu winno być ewentualnie rozpatrywane na gruncie cywilnoprawnym.

Jedynie na marginesie wskazać przyjdzie, iż tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w sprawach o podobnym stanie faktycznym, zainicjowanych w tut. Sądzie, m.in. o sygn. IV W 213/14 i IV W 194/13, a zostało zaaprobowane przez Sąd Okręgowy w Katowicach m.in. w sprawie VI Kz 423/13.

Mając powyższe na względzie, wobec stwierdzenia przeszkody procesowej opisanej w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion wykroczenia. Powyższe zgodnie z dyspozycją tego przepisu rodzi na obecnym etapie postępowania konieczność odmowy wszczęcia postępowania.